Приповідки 1

Заголовок 1-7; лихе товариство 1-19; заклик мудрости 20-33

1 Приповідки Соломона, сина Давида, | царя Ізраїля,

2 щоб пізнати мудрість і навчання, | щоб зрозуміти слова розсудні,

3 щоб засвоїти (собі) освічену науку, | - справедливість, правосуддя та правоту, -

4 щоб дати простодушним розсудність, | юнакові знання та обачність,

5 щоб мудрий слухав і зростав у знанні, | розумний придбав здорові засади,

6 щоб зрозумів приповідки та приховане значення, | слова мудрих та їхні загадки.

7 Острах Господній - початок мудрости; | безумні мудрістю й навчанням нехтують.

8 Слухай, мій сину, настанови батька твого; | не відкидай поучування матері твоєї,

9 бо це гарний вінець тобі на голову, | намисто тобі на шию.

10 Мій сину! коли тебе будуть зводити грішні, | не піддавайся!

11 Як скажуть: “Ходи з нами, засядьмо на кров невинну, | причаймося на безвинного - без усякої причини,

12 поглиньмо їх, мов Шеол, живих, | цілком, мов би вони провалилися в пропасть!

13 Ми знайдемо всяких благ дорогоцінних, | сповнимо наші доми здобиччю.

14 Кинь жереб твій разом із нами, | гаман нехай один буде в усіх нас!”

15 Мій сину! не ходи по їхній дорозі з ними, | зверни ногу твою з їхньої стежки,

16 бо ноги їх біжать до злого, | поспішають, щоб кров пролити.

17 Таж даремно розставляють сіть | в очах усілякої пернатої породи.

18 Вони ж на власну кров чигають, | на самих себе засідають.

19 Такий кінець усіх тих, що на здирство ласі; | воно вбиває того, хто його в собі має.

20 Мудрість по вулицях голосить, | свій голос по майданах піднімає,

21 на роздоріжжях гомінливих кличе, | при входах у браму в місті виголошує:

22 “Докіль, придуркуваті, дурноту любитимете? | Докіль насмішники кохатимуться в насмішках, | безумні ненавидітимуть науку?

23 Верніться на мою дорогу; | ось ізіллю на вас мій дух, | слова мої звіщу вам.

24 За те, що кликала я, та ви зреклися, | як простягала руку, ніхто не хотів зважати,

25 за те, що гордували всякою порадою моєю, | моїх докорів не сприймали, -

26 то я буду сміятися з вашого нещастя, | я буду кпити, як на вас страх надійде;

27 як страх на вас надійде, немов буря; | злетить на вас нещастя, немов вихор, | коли на вас наляже гніт і смуток.

28 Тоді будуть до мене кликати, та я не обізвуся, | будуть шукати мене пильно, але не

знайдуть.

29 За те, що вони зненавиділи науку, | страху Господнього не прийняли,

30 поради моєї не бажали, | знехтували всі мої докори, -

31 тому плоди своїх учинків їстимуть, | наситяться задумами своїми.

32 Бо відступництво невігласів їх убиває, | і безтурботність дурнів губить їх.

33 Хто ж слухає мене, той житиме безпечно, | і буде спокійний, не боявшися лиха”.